

Plakken en beklijven.

“Marcel kom eens”, roept Rik. Rik zit in groep 3. Hij is bezig een zelfgevoeven figuur op een groot vel gekleurd papier te plakken. “Het lukt niet. Het blijft niet goed zitten.” Ik vraag hem waar het niet blijft plakken. “Nou, gewoon helemaal niet”, zegt Rik. “Dus je kunt het er weer gewoon afpakken.” Rik lacht. “Nee sommige stukje zitten een beetje vast.” “Oké”, reageer ik, “geef dan precies aan waar de figuur niet vast zit.” Rik tilt voorzichtig de hoekjes omhoog waar geen lijm zit. Ook zijn er hoekjes waar de lijm niet goed vast is gaan zitten. Hij smeert zonder mij aan te kijken de “droge” hoeken in met lijm. Hij staat op en drukt met zijn hele gewicht op de figuur. “Toch is het zo niet goed. Ik heb het al vaker meegemaakt. Dadelijk gaat het toch weer los.” Ik vraag Rik of hij andere manieren kent om het plakwerk goed aan te drukken. Een korte tijd staart Rik naar zijn tafel. Dan kijkt hij mij lachend aan en roept: “De mannen op de gang!” Ik weet meteen wat hij bedoelt. Er wordt al weken druk verbouwd in de school. Nu zijn werklieden een vloer aan het leggen. Ze doen dat door een voorgelijmde vloer aan te drukken met een tachtig kilo zware roller. Rik en ik kijken elkaar glunderend aan. Zonder nog een woord te wisselen staan we gelijktijdig op en lopen naar de gang. “Vraag jij het?”, zegt Rik, die schuin achter mij met zijn plakwerk in de hand staat. “Ik zal bij je blijven. Vraag jij het maar”, geef ik hem als antwoord. Rik schuifelt naar de vloerenlegger die de zware roller bedient. “Meneer, mijn plak blijft niet goed zitten. Mag ik er een keer overheen rollen.” De man lacht naar Rik en geeft hem nauwkeurige instructies. Rik krijgt het apparaat in zijn handen. Met de tong uit zijn mond en een strak gelaat duwt hij de roller over zijn plakwerk. Hij trekt de roller terug en duwt hem weer vooruit. Dit herhaalt hij enkele malen met steeds meer plezier. Hij bedankt de vloerenlegger en toont trots zijn klasgenoten het sterke werkstuk. Ik loop naar de andere kant van de klas, waar een groepje bezig is met brooddeeg. Ze maken potjes. Mariska is bezig een dekseltje te maken. De vorm begint al aardig te lijken, maar ze is niet tevreden over de dikte. Ze roept naar mij: “Hoe kan ik dit platter maken?” Nog voor ik kan reageren komt Rik met zijn hoofd boven de kast uit. Lachend roept hij: “Dat weet ik.” Hij komt naar Mariska, pakt het dekseltje dat op een stuk karton ligt en zegt: “Neem nog een kartonnetje mee.” Rik lacht zo hard dat Mariska hem gespannen volgt. Als ik hen in de gang opzoek, vragen ze mijn horloge. De vloerenlegger heeft hen gevraagd nog vijf minuten te wachten. Vijf keer zestig seconden volgen ze de dunste wijzer op mijn horloge. Rik heeft met zijn verwachtingsvolle lachsalvo’s publiek getrokken. Precies na vijf minuten krijgen ze de roller. Rik legt het dekseltje, dat gesandwicht tussen twee stukjes karton zit, op de grond. “Nu mee duwen”, is zijn instructie aan Mariska. Lachend rollen ze drie maal heen en weer. Het publiek is om de roller komen staan. Onder luid applaus en gejoel trekt Mariska de kartonnetjes van elkaar. “Zo is hij plat genoeg!”, roept Rik.

Volgende week wordt de bouw opgeleverd. Het zal mij benieuwen hoe er vanaf dan geplakt wordt. De bouw heeft nu in ieder geval al iets opgeleverd.